

Огъ това, що казахмы, разбира ся, че и земя-та е валчеста както и всички звѣзди по небе-то.

Господь — хвала му! — създалъ гы е валчесты за да бы могли лó-лесно да ся обръщатъ и врътятъ.

Малко да попомысли чловѣкъ какъ изгрѣва и заходи слънце, какъ стои мѣсяць-тъ ту пó-высоко ту пó-ниско на небе-то, лесно ще ся договѣди, че тыя небесны топкы не стоятъ на едно мѣсто, а все си мѣстятъ.

Господь Богъ така чюдно е наразвръгалъ тыя клѣба, що-то тыи все си връвятъ и лѣтятъ както имъ е заповѣдано безъ да ся рушнятъ едно о друго и безъ да си прѣчатъ едно на друго.

И така въ свѣта нищо не стои, нищо не почива; всичко, що има по небе-то, все ся мѣсти, връви, обыкаля, връти ся. Намъ и да ся чини, че еде-коя си звѣзда не ся помѣща, то не е истина; звѣзды-ты все ся врътятъ и обыкалятъ, и защо-то сѣ много надалечъ отъ насъ, ние не можемъ да гы съзремъ.

У това мѣстеніе на звѣзды-ты има голѣмъ наукъ за чловѣка: животъ има тамъ дѣ-то ся ради и работи, а дѣ-то ся не работи, тамъ е смръть и погыбель. И чловѣкъ трѣбува да работи и да ся труди и доклѣ е живъ все да е прѣгавъ; защо-то да ся лени чловѣкъ и да ся излѣжава по грѣбъ, то си е жива смръть.

Кога-то небесны-ты тѣла сѣ не еднаквы, едны пò-голѣмы, другы пò-малкы, то ся разбира, че тыя трѣбува и въ не еднакво врѣмя да ся врътятъ и обыкалятъ. Малка топка, кога ся завръли, лѣти пò-бръзо отъ колко-то пò-голѣма-та и пò-тяжка-та. Така става и по небе-то: едны звѣзды лѣтятъ пò-бръзо, а другы